olen mitu korda märganud, nagu hoiaks ta ennast minust eemalle ja nimelt minewast pühapäewast saadik on ta olek minu wasta wäga külmaks saanud sest saadik, kui mina tema wasta sinu eest seisin. Näitab, nagu ei usuks ta mind enam nõnda nagu enne. Pääle selle näitab ta meie tüdrukut Tiiud hoopis enam uskuwat kui mind ja annab mitmed talitused tema kätte õiendada, mis minul ükspäini on õigus talitada, sest et mina perenaese ametit pean. Sa tunned ju meie paksu tüdrukut Tiiud. Mina temaga hästi kokku ei sünni ega ei või teda sallida, sest et tal ikka nii walelikud silmad pääs on. Mina ei saa sest aru, miks isa nii tema wasta on, ehk küll ta minule midagi paha sõna ei ole ütelnud ega mind muidu kudagi alandanud."

Selle wahe ajal tuliwad ka Mardi wanemad teine teise järel saunast wälja, ja Mardi ema hüüdis juba eemalt:

„Ennäb, toa-Anu tulnud ka meid waatama. Noh, tere ka! Eks te tulge ometigi ka natuke tuppa, miks siis õues teine teisega räägite?"

„Tere tere, Mardi isa ja ema! Olge terwe tuppa kutsumast, aga ilm on nii ilus, ja päike paistab nii lahkeste, et wälja jäime."

„Ja jah," ütles isa, „noored inimesed armastawad ikka päewa paistet. Noh, Jumal andku siis, et teile ikka päew paistaks teie elu sees ja et teile õige palju rõõmu elu sees sünniks!"

„Armsad wanemad," hakkas nüüd Mart kõnelema, „teie teate juba, et meil kahel nõuu on eluajaks teine teise omaks saada, ja tulgu meile kätte, mis tahte, kõik tahame ühes kanda ja üks teise rõõmuks elada. Aga meile on seks eluks ka teie õnnistust tarwis. Ärge siis keelake seda õnnistust meile mitte, sest wanemate õnnistus kinnitab laste kojad. Teie õnnistus saab meile kuni surmani suureks troostiks ja rõõmuks olema."

„Meie õnnistust ei keela teile ükski," ütles isa. „Hää meelega ja kõigest südamest anname meie teda teile, armsad lapsed." Ta pani neid sõnu rääkides oma mõlemad käed õnnistades Mardi ja Anu pääde pääle. „Jumal õnnistagu teid niisama, kui meie teid õnnistame. Jumal andku ka, et

sinu isa, armas Anu, peagi oma loa ja õnnistuse teie ühenduseks teile annaks ja teile teie õiget ühes koos teine teise kasuks elada mitte ei takistaks. Nüüd aga peate weel asja eneste teada pidama, seni kui seda täieste awaldada wõite."

Sedasama soowis ka ema, ja kõigi nelja koosoleja südamed olid wäga liigutatud. Anu tänas weel oma tulewaid äia-wanemaid kõige lahkuse eest, siis hakkas ta kodu poole minema, ja Mart läks teda kuni ligi peretoa juure saatma. Lahkumisel ei lubanud ta enne toa juure tulla, kui ta kosja tuleb ja juba Põlluotsa saunast Salgule läinud oleks.

Eestulewal nädalil oli Jüri-päew. Weel enne seda aega läks Mardi isa toa juure ja andis teada, et ta oma seniaegsest saunast wälja läheb oma poja juure Salgu talusse, kus ta teda ühes emaga tahtis awitada põldu harida, et Mardil mitte waja ei oleks esite wõeraid sulaseid wõtta.

Põlluotsa peremees tegi suured silmad, kui kuulis, et Mart selle lühikese aja sees oma peremeheks oli saanud ja päälegi päriskoha omanikuks. Ta soowis ka omalt poolt õnne ehk see küll natuke külmal wiisil sündis. Meie teame ju, miks pärast see nõnda oli ja kust see tuli.

Jüripäew oli kätte jõudnud ja sellega ka lahkumine Wäljaotsalt. Imelik on niisugune lahkumine ikka. Ehk küll Mardi koht mitte kaugel ei olnud, aga siisgi oli ta süda kannis hale sest kohast lahkudes, kust ta oli üleskaswanud ja oma lapsepõlwes elanud. Kui see urtsikuke, kus ta oli üles kasunud, ka wäga armetu ja wäike oli, siisgi oli ta talle armsaks saanud. Lapsepõli on imelik põli. Kui ta õnnelik on olnud, kui ka waene, siis on kõik kallis, mis meid teda meele tuletama sunnib, miks siis mitte see hoone, kus sees ilmale tulime ja noorel põlwel elasime! Siisgi oli Mardi süda täis rõõmu, et ta nüüd oma peremeheks pidi saama ja oma armsa Anu ära tooma, kui temale mitte liig suuri takistusi tema õnneteele ei panda.

Rõnda tundes ja mõteldes läks Mart oma wanemate seltsis uude kohta, kus palju tööd teha oli. Sääl kohendas ja prawitas ta kõik ära, mis wiisakaks elamiseks waja oli. Elumaja sai peagi paremalle korrale seatud, õuepäälne ilusaste